

1. BEZOEK

'We hebben bezoek, Hubby', fluistert Ramona terwijl ze uit het raam kijkt.

Gary, die aan de andere kant van de lage ruimte in de hut zit, kijkt op en legt zijn penseel neer. De oude man komt overeind, strijkt een keer over zijn volle, bijna witte baard en loopt met stramme benen naar zijn vrouw, die nauwelijks tot zijn schouders reikt. Hij tuurt voorovergebogen naar buiten. In de verte naderen een stuk of twaalf ruiters de eenvoudige hut.

Zonder iets te zeggen trekt de rijzige man zich weer terug en hij gaat opnieuw achter de eenvoudige, zelf gefabriceerde tafelezel zitten waarop een doek is vastgeklemd. Op het doek is in één tint een indianenhoofd te zien.

Ramona blijft bij het raam staan, in de schaduw van het gordijntje, en houdt haar blik onafgebroken op de naderende ruiters gericht.

'Het is Joshua', zegt ze dan.

Het gezicht van Gary komt voor een moment weer achter het doek tevoorschijn. Het lijkt alsof hij iets wil zeggen, maar dan trekt hij zich weer terug achter zijn werk.

Ramona staat nog steeds bij het raam als de groep ruiters halt houdt voor de houten woning van het echtpaar Wood.

Gary komt overeind.

De voorste ruiter stapt van zijn paard en loopt langzaam naar de deur van de hut. Voordat hij echter de klink kan beetpakken, draait de deur naar binnen open en staat de lange gestalte van Gary voor hem. 'Joshua, wat brengt jou hier?'

Gary moet bukken om naar buiten te stappen en legt een hand op de schouder van Joshua. 'Hoe is het met m'n lieve zusje?'

Joshua kijkt bezorgd op naar zijn oom. 'Moeder is oud, dat weet u. Deze tijd is hard voor haar. Iedere winter die ze doorstaat is er eentje.'

'Ik ben een jaar ouder dan je moeder, Joshua. We moeten allen de winter doorstaan, maar ...' Gary wijst met een vinger omhoog.

Joshua kijkt een moment naar de grond en vervolgt dan: 'Maar wat mij hier brengt ... eh, kan ik ... even binnenkomen?' vraagt hij zacht.

Gary draait zich zwijgend om en bukt weer onder de bovendorpel van de deur door. Joshua volgt hem op de voet en drukt eenmaal binnen de deur achter zich dicht. Dat doet hij niet alleen om de kou tegen te houden.

'U weet wellicht dat de nieuwe leider, de president van onze christelijke gemeenschap ...'

'Christelijk?' onderbreekt Gary hem argwanend. 'Je noemt jullie gemeenschap christelijk terwijl je de Bijbel niet als enig onfeilbaar Boek erkent?'

Joshua praat eroverheen. 'John Taylor, de leider van onze kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is erg gebrand op het voltooiën van onze tempel in Salt Lake City. Daarnaast groeit onze gemeenschap, waardoor we huizen en andere gebouwen moeten bouwen. Er is maar één ding nodig om dat allemaal te laten slagen en dat is geld! Of liever goud. Mogelijk hebt u van Thomas Rhoades gehoord, die wat het goud betreft een belangrijke rol heeft gespeeld voor onze kerk. Ik heb de opdracht gekregen van John Taylor om met een kaart uit het archief van Rhoades de locatie op te sporen waar volgens deze kaart goud moet liggen opgeslagen.'

Gary kijkt door het raam naar de groep ruiters. Zijn blik blijft

hangen op een van hen die qua uiterlijk afwijkt van de rest. Een indiaan.

Joshua volgt de blik van zijn oom. 'Dat is Pinquana, een Shoshone indiaan. Een neef van de grote Wakara. Hij is evenals zijn oom gedoopt bij onze gemeenschap.'

'Dat geeft geen garanties', vindt Gary.

'Ik vertrouw hem volledig. Dankzij hem ben ik meer over deze kaart, die overigens in een kluis in Salt Lake City lag, te weten gekomen.'

'En waarom kom je dan hiermee bij mij?' vraagt Gary op een wat bitse toon.

'De kaart geeft aan dat we moeten zoeken onder de Tokewanna Peak. U bent in dit gebied beter bekend dan wie ook!' Joshua kijkt zijn oom hoopvol aan.

'Je weet dat ik niets met mormonen heb', zegt Gary nu rustiger. 'Maar je vraagt mij nu een gunst ten behoeve van hen?'

'Noem ons geen mormonen, beste oom. Wij zijn lid van de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen', verbetert Joshua hem. 'Uw enige zus, op wie u erg gesteld bent, is toch ook lid', probeert Joshua. Hij weet dat hij met het noemen van zijn moeder een gevoelige snaar zal raken.

Gary is intussen weer aan zijn ruwhouten werktafel gaan zitten en kijkt langs de ezel in de richting van Joshua. 'Je komt nu uit Salt Lake City?'

'Klopt. We hebben drie dagen gereden.'

'Dat weet ik', bromt Gary. 'Heb je die kaart bij je?'

'Jazeker', antwoordt Joshua en hij haalt een dichtgevouwen papier uit zijn jas tevoorschijn dat hij op de tafel naast de ezel openvouwt.

Gary rekt zich wat uit, buigt om de ezel heen en trekt de kaart naar zich toe. Een moment bestudeert hij het vergeelde, wat smoezelige papier en zegt dan, wijzend op de kaart: 'Dat is een

komvallei onder de top van de Tokewanna. Vanaf hier zo'n 4,5 mijl terug en dan naar rechts en omhoog. Je komt als vanzelf op een plateau dat aan drie zijden omgeven is door vrij steile hellingen, een soort komdal. Vanuit het komdal voert een pas over de achterste helling links langs Tokewanna Peak. Aan de andere zijde van de pas, als je een kleine mijl bent afgedaald, moet in de buurt van Bobs Lake een oude mijn zijn. Er staan nog enkele gebouwen of wat daar nog van over is bij dit kruis', wijst Gary. 'Het is ongeveer 8 mijl van hier, schat ik.'

'Ben u daar weleens geweest?' vraagt Joshua.

'Ik ben er ooit geweest, maar heb er geen mijn gevonden, simpelweg omdat ik er niet naar heb gezocht', grinnikt Gary. 'Het kan zomaar zijn dat-ie is ingestort of niet meer zichtbaar. De Spanjaarden verstopten het goud vaak in mijnen en je kunt je ook wel voorstellen wat er in de loop van de eeuwen met mijnen gebeurt. De tand des tijds zal ze zeker hebben aangetast. Ik heb aan de andere kant van de pas niets te zoeken. Ook mijn schapen niet. Vooraan in het komdal is veel bos, maar verder op de pas groeit weinig voedzaams meer. En aan de overzijde helemaal niets.'

'Het is in ieder geval de moeite waard om de mijn te doorzoeken', vindt Joshua.

'Je bent een Daniet hè ...' zegt Gary plagend.

Joshua kijkt zijn oom een beetje gepikeerd aan en vervolgt: 'U snapt wel dat ik u binnen wil spreken ...'

Gary gaat er niet op in. 'Wanneer wil je gaan zoeken?'

'Nu natuurlijk!' reageert Joshua verbaasd. 'Waarom denkt u dan dat ik hier ben met elf mannen!'

Gary kijkt zijn neef doordringend aan. 'Dat zal niet gaan.'

'Waarom niet?' vraagt Joshua.

'De winter staat voor de deur. Het weer kan ieder moment omslaan. Dan is het in de kom erg gevaarlijk vanwege lawines.

De pas kan binnen nu en enkele dagen bedekt zijn met een dikke laag sneeuw.'

Joshua mompelt iets onverstaanbaars en laat er dan vastberaden op volgen: 'We gaan. Ik moet mijn opdracht uitvoeren. Dat weet u!'

'Toch niet koste wat het kost, onder deze omstandigheden?' wil Gary weten.

'Laat ik het zo zeggen, het wordt van mij verwacht', omzeilt Joshua de vraag.

'Zijn die mannen allemaal mormonen?'

Joshua houdt zich in en reageert niet op de prikkelende toon van zijn oom. 'Pinquana is gedoopt. De anderen zijn mannen die, laat ik zeggen, wel gewend zijn aan ondernemingen als deze.'

Gary schudt langzaam zijn hoofd. 'Je neemt een waanzinnig risico. Dat zou je moeder niet willen ...'

'Zoals ik al zei, moeder is ook trouw lid, oom! We zijn over vijf dagen terug.'

'En als dat niet zo is?'

Joshua geeft geen antwoord en vouwt de kaart weer op om hem vervolgens onder zijn dikke jas weg te bergen. In plaats daarvan zegt hij: 'U weet dat gehoorzaamheid en trouw aan onze leiders bij ons hoog in het vaandel staan. Bedankt voor uw medewerking, oom!' en hij draait zich om.

Bij de deur knikt hij nog even naar Ramona. 'Tot ziens, tante!'

'Doe voorzichtig, Joshua!' roept Ramona hem na, maar de deur slaat al achter hem dicht.

Ramona kijkt haar tweeëntwintig jaar oudere echtgenoot bezorgd aan.

'Hij is altijd al tegendraads geweest, maar ik mag hem', is het enige wat Gary zegt en hij verdwijnt met een zucht achter het doek op de ezel.

Alleen de bovenzijde van zijn hoed is nog zichtbaar. Zo nu en

dan verschijnt zijn hand om wat verf van een pallet, rechts van het doek, te nemen.

Ramona richt haar blik weer naar buiten en kijkt met haar hoofd schuin de verdwijnende ruiters na, totdat ze door de sparren op de helling aan haar zicht worden onttrokken.

Ze wil zich omdraaien, maar dan wordt haar aandacht getrokken door iets buiten.

'Gary ...!'